

Min lilla fjäril

Det kalla stålet kändes som is mot hans hud. Även om han pressade det hårdare så var det som ett motstånd byggdes upp desto mer han försökte. Det verkade så enkelt, bara ett snabbt snitt och han var fri för alltid. Men han kunde inte. Om det var för att han innerst inne inte ville eller om han inbillade sig själv om att saker och ting skulle bli bättre, det visste han inte. Det ända han var säker på var att han inte stod ut mycket länge till. Han la ner bladet med skakiga händer och fortsatte med sin dag som om ingenting hade hänt. Precis som vanligt.

"Jag kan flyga!" Sannas glada rop hördes över den tomma lekplatsen. Med hennes armar utsträckta sprang hon omkring i sanden som en galning. Hennes blonda hår lystes av guld i solens sken och följde med där vinden förde de långa hårstråna.

"Människor kan inte flyga Sanna" Eli tittade på sin lillasyster med armarna i kors där han stod vid stolpen till klätterställningen. Sanna stannade och stampade över till där han stod, ögonbrynen ihoptryckta på hennes lilla panna.

"Jag är faktiskt en fe, så jag kan visst flyga!"

"Jaså? Men för mig kommer du alltid vara en liten fjäril" Sanna blev allt mer uppspelt, hon småsprang mot sin storebror och gjorde sig redo för att hoppa på honom. Eli fångade henne i luften och hissade upp henne över sig, så som de alltid brukade göra när de lekte tillsammans.

"Men Eli, jag har ju sagt att du ska sluta kalla mig det" Även om hon ville vara sur på honom så kunde hon inte hålla sig från att fnittra där uppe i luften. Ända sedan Sanna var liten så har hon älskat att känna vinden runt omkring sig. Att vara uppe bland fåglar, att någon gång vara som de. Hennes fantasi var en av de saker som Eli älskade med henne, och han skulle göra vad som helst för att skydda den så länge han kunde. Eli satte ner Sanna på marken igen, hennes stora blåa ögon tittade frågande in i hans bruna.

"Vi måste nog gå hem igen, mamma undrar säkert var vi är" Eli tog tag i hennes lilla hand och började gå sakta från lekparken. Sannas axlar sjönk ihop och hon lät Eli dra med henne hemåt.

Den svala vår brisen hade återvänt och blåste svagt när de gick nedför gatan i den staden där de bott i hela sina liv. En monarkfjäril flög förbi högt över träden vid den lilla lekparken. De bruna vingarna fångade vinden och tryckte sig framåt som i en dans. Om ändå man kunde flyga så fritt. Inte en oro i världen skulle trycka ner vingarna till marken.

"Leif och jag har pratat, och vi har kommit överens om att det är bäst att du slutar med-" Elis mamma pekade mot honom, hans korta mörka hår och hans nya hoodie.

"Vad menar du..?" En klump bildades i Elis hals, vägrade att försvinna och klämde ständigt på hans stämband.

"För Sannas skull. Det är inte bra för henne att växa upp med en... förvirrad, syster" Eli stirrade hans mamma rakt i ögonen. Det var som om hela hans värld rasade, han var helt tom inom sig. Elis gissning hade blivit sanning. De brydde sig inte om honom. Inte ens hans egna mamma.

"Sluta titta på mig sådär, Elina. Jag vill bara ditt bästa"

"Nej, du vill att jag är normal." Elis ord skar genom luften, hans mamma tittade på honom med en blick av rädsla och avsky. Eli torkade sig om kinderna och reste sig för att gå därifrån. Hennes tystnad hade bekräftat vad han fruktade som mest.

De avlägsna ljuden av bilar fyllde rummet där Eli låg och stirrade i taket. Han kunde inte sova. Det hade blivit mörkt för länge sedan och hans familj hade gått och lagt sig. Lägenheten var tyst och fick alla ljud att verka högre.

Han kunde inte fortsätta såhär. Han ville inte vakna upp på morgonen igen. Vanligtvis så hade han spenderat hela dagen med sina kompisar i skolan. Men nu när påsklovet hade tagit över hans vardag och skickat iväg hans kompisar till fjällen, så visste han inte vad han skulle göra.

Eli klamrade sig ur sängen och smög försiktigt till rummet bredvid hans. Ett svagt rosa ljus fyllde rummet där hans syster låg och sov. Eli gick fram till henne och hukade sig ner till sängens nivå. Hon andades djupt och höll om sin nallebjörn. Han strök hennes hår bort från ansiktet och pussade hennes panna.

"Jag älskar dig... min lilla fjärl.." Eli drog upp täcket över Sannas axlar och såg till så att hon inte frös, innan han lämnade rummet. Han tvingade sig själv ut genom dörren av lägenheten, för han visste inte hur länge han klarade av att vara där utan att vilja stanna kvar vid hennes sida.

Eli tog sig genom den mörka och kyliga staden, släpade sina fötter över den grusiga asfalten. Det var tomt även där ute, som om hela världen låg och sov. Han kom fram till storgätsbron en bit bort från hans lägenhet. Gatlyktornas sken gjorde honom sällskap där han stod ensam vid kanten. Eli sträckte ut händerna och tog tag i det iskalla räcket och hävade sig över på andra sidan med så mycket styrka han kunde framkalla. Fingrarna klamrade sig fast som om de visste vad som stod på spel.

En svag bris träffade hans ansikte och blåste hans korta hår bakåt. Den var kall och blåste konstant in mot trottoaren, uppmuntrade Eli att gå tillbaka. Men inte den här gången. Den här gången skulle han bli fri. En gång för alla. Och med sina sista ord så gav han sig själv den styrka

han tidigare saknat. Han släppte sina darrande händer från räcket och lät vinden välkomna honom i sin famn.

"Jag kan flyga..."